

Всяко пищо, което ся относил было до Спомоществоніята и Управленіето на ВЪКЪ, было до Редакціята, че ся взирааща до притежательствъ на вѣстникътъ. Галата — Иджъзъ-Ханъ, № 21. Спомоществоніята започивувать отъ началото на всѣки мѣсецъ.

ИЗДЪЗВА ВСЕКА СЪББОТА.

За извѣстія и за други частны помѣстѣванія
ще ся плаща по два гроша на редѣть.

ЦАРИГРАДЪ, 1 Августъ 1875.

Читатели-тѣ ще намѣрятъ по долу
нѣкои подробности за херцеговинскитѣ
работы.

При скудостта от други политически повинни, трѣба да забѣдѣжимъ чи херцеговинскитѣ събитія занимаватъ днесъ едно отъ по първѣтъ мѣста въ европейската печатъ въобще. Австрійскитѣ вѣстници особно, като по близу прирѣдѣнѣето на тѣзи събитія, а еше, видися, и по интересъ на събѣдство, ги слѣдватъ пѣкакъ съ по живостенъ интересъ и даватъ по подробни свѣдѣнія. Тѣй, между другото вѣнскійтъ листъ *Wiener Presse* казва чи черногорскійтъ князь Никола съобщилъ ужъ на Высшката Порга чи той ще слѣдва да развива най голѣмата дѣятелность за да въспре своитѣ подданни да ходятъ на помощь на бунтовницѣтъ въ Херцеговина. Споредъ сѣщитѣ листъ обаче князь Никола подчинявалъ пѣкакъ тази си услуга на условіето чи на Черногорскіе не ся направятъ пѣконъ отстъпки отъ много време присѣквани. Разумявася чи *Wiener Presse* не може да има притязаніе на неопгрѣшность въ свѣдѣніята, които съобщава по тази часть. Онова, което е истина, то е чи събитіята, които избухнаха тѣй неаждѣно въ Херцеговина, сѣ зели такъвъ характеръ, какъвто никой не предвиждаше. Изоставено само на себе, херцеговинското възстание разумявася, чи не е въ възможность да противостои за дълго время на императорскитѣ войски, усилени съ нови испрашанія въ началото на тази седмица. Но, както ще забѣдѣжатъ читателитѣ отъ статіятака на *Турки*, която се сърѣщнатъ по долу, видися, чи бунтовницѣтъ нампратъ всякакво насърдчаніе въ съпрѣдѣлнѣтъ на босненскитѣ Властѣ страны, какъвто сѣмъ отъ къмъ западъ Далмация, отъ къмъ югъ Черногора, и отъ къмъ сѣверо-вѣстокъ Сърбското княжество. Освѣтъ комитетитѣ, които всякогаче дѣйствували на мѣсто въ полза на бунтовницѣтъ, видися, пакъ споредъ *Турки*, чи, вопреки волята, разумявася на събѣднѣтъ правителства, едно немаловажно число Далматинци и Черногорци прескочили границѣтъ на отечеството си и отишли да ся съединятъ съ бунтовницѣтъ въ Херцеговина.

Всичко това придава на това бунтовническо движение такава важност, която нямаше в началото. Но безмяриците по тези страни сж избухнали и друг път, и пак ся утихваха. Днешните обстоятелства не сж извънредни и в Европа преобладават миролюбивите идеи.

Както и да е по настоящему въ Херцеговина не е мирътъ, който преобладава. Споредъ свѣдѣніята на нѣкои отъ тукашнѣтъ вѣстници, бунтовницѣтъ, едвѣмъ до 160 въ началото, ся вѣскачвали сега, казватъ, на 9 до 12 хиляди. «Многочисленныя Далматцы, казва *Ливантъ Хералдъ*, ся съединили съ тѣхъ, както минѣли тайннѣтъ образомъ австрійскітъ границы, както и много Черногорцы и Сърбы. Бунтовницѣтъ имать храны и военны припасы, които имъ ся промышляватъ отъ прѣтелитъ имъ въ Далмация и въ Чернагора. Една чета бунтовници превзели градътъ Требиње разграбили къщата и обработеннѣтъ земини принадлежащи на мусульмански жители, които побѣгнали въ крѣпостта. Но споредъ единъ слухъ, който сѣришамъ пакъ въ сѣщійтъ листъ, раздалосѣ, бѣ чѣтъ бунтовницѣтъ превзели и тазѣ крѣпостъ. Едно друго тѣло бунтовницѣтъ състоюще отъ 3000 мѣже, искало да прѣсѣче съобщеніята между Мостаръ (главнѣтъ градъ на Херцеговина) и Пешевци. Третьа чета отъ 250 мѣже, всички Далматинцы, зела селото Берекине. Четвърта една чета, състояща отъ 1,500, почти всички Далматинцы, и командирана отъ Степана Боропекъ, нападнѣли на Бочке. Осѣвѣтъ редовнѣтъ войски, които ся нахождатъ на бойното поле, Высоката Порта рѣши да свѣдѣтъ оржжіето редѣвѣтъ на Босна. Имашатъ ни отъ Бѣлградъ, слѣдва *Хералдтъ*, чѣтъ тамъ ся готвили да туратъ 9,000 мѣже отъ сѣрбската войска по западнѣтъ предѣли на Сѣрбїю близу до босненскітъ градъ Вишградъ, както тѣло пазелатено. Сѣрбската войска

жение, продължава същият анетъ, може да е приятелско, но възможно е ищото е тъй обстоятелства сърбското правителство да не е въ състояние да удуши жарките симпатии на войските. Тѣй стана въ Далмация и въ Чернагора, гдѣ народътъ избѣгна къмъ правителствената власт и притече на помощъ на братията си отъ Херцеговина.

«Само то нѣщо, което пла да направи правителството, е да спасе въстанието, колкото човешки и колкото папри и да коштува то. Примириеніето, слѣд като избухна въстанието, е приетъ на поражение, нѣкакъ бы ся на сръдчил и други немощи за въстание.» Тѣй сръчва *Хералдътъ*.

НОВИ ОТКРІТІЯ ПО ВЪПРОСЪ-ТЬ ЗА СЪДАДИЩЕТО.

Имали ли сме или не право като от
четири години насамъ пишемъ и въкамъ
чи Българскійтъ народъ ся води къмъ я-
вна пропасть ?

Имали ли сме или не право като всички това разстояние постоянно сме утвърждавали чи у насъ има люде, които сж ся заклѣли, види ся, да сторятъ всичко що имъ иде от-рѣки за да изневърятъ едно бѣдно общество, което мамятъ съ разни хитрости?

Имал ли съм или не право като съм казал чий мимий пѣнок защитници уж на Екзархята и върли гонители на противниците на мѣнѣята нѣм не сж били и не сж друго освѣнъ злоупотребители съ нѣй свѣтлѣ чувства на чловѣчеството, съ нѣй благороднѣт стремленя на единъ народъ, съ нѣй чистѣт желаня на нѣй цевинни хорица, злоупотребители, на които единственното достоинство е било всекога да умѣятъ мекучно да загулятъ заднѣтъ си и разорителни мисли съ примамивото було на единъ колкото лѣвовѣтъ, толкозъ и лувкавъ патриотизмъ? Вѣчна политика на всичкѣт демагоги, които ся натоварватъ съ злощастната и незавидна мисія да расклащатъ до дѣно самогъ сществованіе на единъ народъ!

Имаш ли съмн или не право да проповѣдвамъ постоянно, и частно и публично, и устно и писмено, чи у насъ има люде, които, — оръдія на стихійно враждебни на нашата бѣдна народность — не само поздравиха съ вѣстортъ схизмата, но и вѣчно сториха отъ своя страна, да предизвикатъ тази схизма, на която съ, и словомъ и дѣломъ, по ревности и по горещи и подигатели и поддръжатели отъ сами ония които имѣха злочестината да я поддържатъ ?

Имали ли сме или не право като н
си уважкоми от никакви кресания
выкове и гонения и манадия да повър
ваме чп сѣ измѣнили мѣстѣ онѣиз из
вѣстны господа, които преди двѣ годи
ны сториха всичко що можѣха за да б
могли да унищожатъ ферманътъ, който
стои като тѣлѣ въ очѣтъ нѣ?

Имали ли сме или не право като постоянно привличахмы вниманието на всички опия, които иматъ умъ да мислятъ върху опасноститѣ, които окръжаватъ Екзархията?

Имали ли сме или не право като дър-
знахмы да снемем завѣсата, която по-
криваше единъ хаосъ отъ потайности
и откровенно да кажемъ на народѣтъ сѣ-
чи има у насъ люде, които денонши-
ратъ работятъ, съ съдѣйствието на тайни
на явни съюзници, за пожъртованіе
на Българскіятъ народъ съ всичкитъ м-
редѣния и съ всичкото му бѣдѣе?

Който ся е стѣмнявалъ въ тѣзи наши
сѣжденія, той може, ако обыча, да слѣ-
дова еще да ся стѣмнява, да принося
мѣтъ си жертва на вкоренени преду-
бѣжденія, да раболопствува повече на
страстїи отъ колкото на свѣтлината.

Оставляя впечатлѣныи и безчувственны мертвы да глѣдѣть и да кончатъ мрътвыи си; говоримъ, ный, за живыи, за оныя, конто чувствовувать, мыслятъ, разсуждывать.

Ще помолимъ само всякій, който им
зърню любовничество за издирване на ис-
типлата, да прочете съ внимание, да проче-
те веднажъ и два пѣти послѣднитъ ма-
друванія, обнародовани мнѣлата седми-
въ *Напрѣдъкъ* по поводъ на въпросътъ :

сѣдалището на Българската Екзархія.

Ний же си позволил да изразил тука явна признателност към ония, които мислят и действатта еми изобличава всякога като народобуиственни, за петьрицието отъ което излъзоха да докажатъ еще веднажъ съ по голъма сѣлбоствъ какви чувства ги възодушевляватъ въ воденіето на народодьрковништ пи работи, какъ разумяватъ Ексархията, що искатъ да сторятъ съ неи, що гонятъ и що вършатъ за достижение на цѣльта си. Итърбътъ, който вѣе въ статията, съ която си занимаваме, носи съ себе си сѣмена гибелни.

Тѣзи мысли, тѣзи мадрования не бѣ-
ха за насъ никаква тайна. Много слу-
чай бѣха ны турили съ время еще въ
възможность да выикнемъ въ тѣхъ и да
ги оцѣнимъ споредъ стойността имъ.
Тѣ съ обаче нѣдо открытиѣ за времѣ-
онѣ, когдо по лѣвостѣ ни по вѣсто-
нены предразсѣдѣцы, може бы по ксно
да съ ся събудили и по ксно да съ
показали чувства и стремленія по исти-
нобыви.

Задѣтъ маждруваніи, искусно прикриты съ оболстительныйтъ бляскѣ на народна ужъ полза за да ся хвърли повечѣ прахъ въ очигѣ на по проститѣ, съ зиратѣ ся испречены, като пооблѣдѣли призраци, вѣсчикитѣ фантази, които посятъ имената на уинъ, на новизни, на патежани, на размысленія, на произвѣленостъ на Екскаржтъ, на една стѣжка напредѣкъ на схизмати, на произвѣненіи на ферманитѣ и прч. Тѣкъ послѣдното съзраженіе, ако не и послѣдното изданіе, нигибелныйтъ теоріи, съ които троватѣ отъ нѣколко години пасамя българскійтъ умъ, опасны леучители и дѣйщи ужъ по Българскійтъ въпросъ.

Повтаряемъ да кажемъ ся ный благо-
даритъ тозъ пать на тѣмъ Господа за
даво зеха поводи отъ напачъ сжеде-
нія по сѣдалището на Екзархята за да
издадатъ еще единъ пать исповѣдъ
на своята вѣра по устройството на
управленіето на Екзархята. Не напраз-
но подигахмы ный въ този листъ въ-
просътъ за Фермантъ и въпросътъ за
сѣдалището; не трѣба друго за да наиде
булото което покрываше много грозоты

Откровенино пснѡвѣдѣтъ тѣ чи «сѣда
лицето на Ексархіята най добръ и най
изгодно може и трѣба да бѣде въ Цариградъ,
» чи «Ексархіійското учрѣженіе
трѣба да се *установи* въ Цариградъ и
да има ПЪЛНѢН авторитетъ на ДУХОВНО
НАЧАЛСТВО» :

Тъ изповѣдатъ чѣ «положеніето на днешното началство... трѣба да бъде не таквоя *каквото е било* или непремѣнно тамо дѣто е било, а трѣба да бъде тамо дѣто *прилѣга* и *прилага* да бъде, и каквото го изискуватъ обстоятелствата, нуждытъ и новыѣ потребности на народныйтъ животъ.» разумявалъ както го тѣ разбирають.

«Както е въ столицата духовното
началство на Гръцкѣйтъ народъ, казватъ
народните лжеучители, тъй сѣщо да бѣ-
де въ столицата духовното *началство*
и на Българскѣйтъ народъ.»

Като говорятъ за църковно управление тѣ казватъ чи «най голѣмата, свещенната длъжностъ на чловѣка е да се грижи за самосъхраненіето си, тя е истина и за всякій народъ.» Всичко друго, споредъ тази теория, трѣба да се изхвърли като непотребно.

Все като говорятъ за устройството на едно църковно учреждение тѣ прилагать да кажатъ чп «не въ МРЪТВИ пѣ кони и отъ сазимъ тѣ Фенеръ погасилъ правила на управленіе лежи спасеніе на нашъ народъ, а въ з'равитъ мыслъ въ патріотическо сѣрдце на всичкъ Българи въ свѣтско отношеніе.» Като допълненіе на този особливъ катихизисъ нека прибавимъ и слѣдующитѣ редове които ще показватъ на българското постоителство отъ какви чувства сѣ съ вбодушевлявалъ *Напрѣдничитѣ* българскі публицисты въ крайтъ на деветнаеститѣ глѣтъ : «Сыноветѣ на единъ народъ (съ патріотизмъ), казвавъ въ първѣтъ страницѣ на брой 51-ый на *Напрѣдникъ* въ възрѣніята си основаватъ ся само на племенното начало, за тѣхъ като че не съществува свѣтътъ освѣтъ *дръ* колко до десѣтъ границитѣ на племенъ нѣтъ, и тѣ сѣ ВРАГОВЕ И НЕПРІЯТЕЛИ НА ВСИ ЧКИТѣ ДРУГИ ПЛЕМЕНА.» Това

здравата храна, съ която кърмятъ млади-
тъ поколения въ диетическия въкъ вѣстни-
цата *Нарѣдокъ*! И тѣзи чловѣкопонавид-
цы сѣбятъ еще да говорятъ за народъ
и за църковно управление!

Според гортиреводнаѣ трѣба да
сѣ пзываетъ: *Да живеѣ племениостѣма*
въ църквата, да живеѣ свиззѣма, да
живеѣ осамонѣнѣмо на Българската
Екзархїя, да живеѣ калонїеското
свѣдѣнїе въ Цариградѣ! Като отгизнѣ
на този гласѣ трѣба да сѣ чѣ отъ дру-
га страна: Дому правилата, дому Фер-
манпѣзѣ, дому челоѣческѣмѣ спонѣнїя,
дому чѣстѣсто на челоѣческо-по
братѣство, да живеѣ осамонѣнѣмо на
Българскѣмѣ цѣрковѣ, да живеѣ его-
измѣнѣ, дому обѣнѣнѣмо на Екзархїя-
та сѣ другѣмѣ цѣркви!

Това е *Виртуоз* по измисленото си
име, до укръпването на Екзархията,
и пий не знаел, защо си бавят еще
та не подигнат изново въпросът за
противиеніето на Фермантъ. Тѣй ще бѣ-
дѣ не само по ясенъ въ положеніето
си, но еще и по послѣдователны самъ
съ себе си. Защо, отъ друга страна,
забикаяха до сега толкова отъ дѣле-
та и прихва разны лѣкатуванія безъ да
посочатъ правѣтъ имѣтъ, койго сѣ има-
ли предъ видъ? Защо възставахъ тѣ
яростно противъ на тѣ, когато, като по-
ложително знаяха, що гонятъ и клѣмъ
до сѣ стремятъ, казваха имѣтъ повтор-
ително чи, колкото и да сѣ прикриватъ
известно е на една голѣма частъ отъ
публиката, чи защитници на схизматъ
пѣмъ по горещи отъ тѣхъ, чи грѣшкитъ
делагоги пѣмътъ съюзници по ревностъ
чи и по усърди отъ тѣхъ, и чи тѣ не
сѣ никога забравили чи сѣ были жаръ
къ оборици за протиѣніето на Фер-
мантъ, който едно время поискахъ
многошумно да приложатъ ужъ, когато
единствениата имѣ цѣль бѣше да го по-
бѣдѣтъ подиръ мажъ, като кажатъ чи
гой е книга безполезна, чи е актъ не-
сходенъ съ створеното отъ тѣхъ поло-
женіе, чи трѣба, съдователно, да падне
да сѣ унищожъ? Защо и отъ каѣтъ то-
ва въпише противорѣчіе между думитъ
и дѣлата имѣтъ? Защо такива безпошад-
ны подирки сѣ единъ младъ народъ,
който едвамъ е почналъ да сѣ възража
на новъ животъ? Кой не сѣ еще за то-
ва?—Онія, които сѣ наематъ, съзнател-
но или несъзнателно, да опростятъ
сѣдѣнина на единъ народъ, имѣтъ за
това нужда отъ время и отъ оныташія
Това е ставало всякога, това става
днесъ еще съ нашитъ пародны ужъ
сѣвѣстители. Тѣ сѣ неуморимы въ дѣ-
телността си, тѣ често проявляватъ
языкъ и поведеніе, споредъ обстоятел-
ствата, по главната точка на програм-
мата имѣтъ, отъ която не сѣ отклоняватъ
е была и е — съвършенното осамотѣніе
на Екзархіята и невъзможность за не-
да възе въ общеніе съ другитъ дѣлки

Що є Ексархіята? І другі п'ять по-
ложихи този въпросъ безъ да ни с-
ладе отговоръ отъ онія, отъ които го
бѣхмы поискали. Напразно трѣхъхмы
въ послѣднія *многогосподствителныя* ста-
тія на *Напрѣдѣлъ* опредѣленію на пред-
меттъ, за който пилии шесть дѣлѣ-
ствіюве. При всько това, пожеже тамъ
є говори на прострачно за сегашната
будущата сѣдбина на Ексархіята, пра-
дата и точната строгостъ въ разискані-
та изнекуваха да ся каже що трѣба да
разуяявмы подъ наименованіе Ексархі-
я

Разумява ся чп, какъвто кривы по-
пяти и да иматъ за нея нѣкои си,
не е и не може да ся сматра като тѣ-
говско писание за да ся разскув-
гдѣ е по добръ да ся устрои въ еди-
надени обстоятелства. До колкото пи-
знаемъ, Екзархията е църковно едно у-
правление, на което извѣстно е и сам-
е естество, но и назначеніето. Ако
истинна, отъ друга страна, чи *всело* у-
чреждение *тѣрба* *да отговора* на *нуж-*
дидитъ, които сж го извикали, то е
ще по голяма истина е чи велико учре-
дѣние, което не ся съобразява съ есте-
ството си, което ся отклонява отъ пред-
назначеніето си, което ся отвѣрща отъ
правилныйгъ цѣтъ, то е осъдено на не-
обходима смъртъ, и, до като живѣе, а-
ко може то да живѣе при такива усло-
вія, не може по никакъвъ начинъ да бѣ-
де полезно на обществото, за което
е основано.

Екзархията или е църковно управление или не. Ако е второго, желае да знае, що е тя. Ако е първото, тогава може тя да си оздрави траенъ плодотворенъ животъ, когато възбуди оазисъ правности, която си изскува о естество то. Говорятъ ни за народъ, постигъ и за пѣкомъ *народны* църкви въ Турската държава. Говорятъ еше и Ерменскійтъ народъ съ народоначаликъ му (миллетъ-башия). И отъ всичко това ся изважда заключеніето чѣ, а сѣдмашиното на Екзархията не е въ Париградъ, всичко было и всичко ще бъде напушено. Пусты се мислятъ и въ турскія шията, съ които вѣкъ гледа нескъпа паметиятъ Българскійтъ народъ. Сѣрибжаніе на църковны правды, Българскійтъ народъ не имбадъ нико

щество: ни да постави самъ себе си върховенъ и непогрѣшимъ сѣди на установленията, които служатъ за основа на това общество въ църковно отношение. И едноото обаче и другоото бы направило, ако бы да ся туряха въ дѣйствието, които ся развиваха едно време въ *Македонія*, а некусно ся подновяваха днесъ въ преименуваното *Право*. Въ гърчійскій народъ не разумява да състави едно особено общество, което да е ни протестантско, ни католическо, ни православно; той не разумява, мыслимъ да пожелае чрезъ даденитъ му църковни правдини, да ся постави послѣднѣтъ въ незавидното положеніе на общества татквни, каквито сѣ Коптскитъ, Маронитскитъ и Арменцкитъ раздѣлени, въ осмотоето си, на четири-пять откъсы.

Пеговѣтъ жизненни интереси, църквни и свѣтски, отблъснуватъ такива теоріи. Да си подмѣта временно и безвременно Фенеръ за да си произведе и културен шумъ — това е плашило, минало вече отъ мода. То може да дѣйствиува само върху онія, които намѣтватъ сладко удоволствие въ своитѣ неизгладими предразсѣдци. Българскій народъ има вече придобита отъ страна гражданската възсѣ картата на църковнитѣ си правдини. Ако иска да ги оплаква както оплаква и толкозъ другы правдини; ако иска да покаже чти разумява съществениитѣ си интереси, ако иска да ся ползува и той, въ чуждѣта си, отъ тѣзи правдини, а не да ги има просто за удовлетвореніе на питиестъ мірски личности, и десятина духовни, той трѣба да побрза да посполучи окончателното устройство на Екзархата, толкозъ като църква, колкото и като народно учреждение.

Но устройство безъ точно опредѣ-
но сѣдѣлице е явна неувѣзрѣлость,
сѣдѣлице въ Цариградъ равнозначи-
тельно продолжаваніе на разсѣрство
и на неправилността. Ный трѣси
центръ за управленіе на Българскій
народъ въ църковно отношеніе, трѣси
сърцето въ сѣната българска средина.
въ *Царѣвградъ* ни казвать чи Царигра-
е сърцето на държавата. Едно ли е
Или трѣба да си играемъ съ думата
най серіознѣтъ работи.

Искамы сѣдѣлице таково, което, ка-
стане българскій центръ посредъ га-
сти тѣ български селения за бълга-
ската църква, да улесни въ сѣщо-
время и общеніето на тази църк-
съ другитѣ за да почне по правил-
и по плодотворенъ животъ, а при-
?твомъисащитѣ, съ *пресмѣтливѣ*
мждуванія, ся стараятъ всякоже да въ-
пратъ проявленіето на този животъ.

Ферманът явно казва чи «на Екса хът, когато стане нужда, ще му е позволено да дохожда въ столицата,» тѣ поставятъ тази столица за законно постоянно сѣдалище!

Фермиътът явно казва чп Ексарх
«Иза *пъла* власт да посредствува
правителството, и да ся отнася напра
до мѣстнитъ власти, а въ пужда до В
СОКАТА ПОРТА, а тѣ хитрувать н
рочно чп «вън отъ Париградъ Ексарх
не ще бъде освѣн подъ егидата
мѣстнитъ митрополити и меджисы !

А послѣ стоятъ та казватъ чи тѣ
сжъ вече за промѣненіе на Фермантъ
себе си или съ публиката я подигр
ватъ тѣ почитаеми господа ?

Църква безъ опредѣленно сѣдали
не може да сществува по никакавъ м
чинъ, а тѣ своеволно опредѣляватъ о

ытѣ скелы, но да ходятъ еще и презъ

Кавки миним упитиен! Ескапи чедит магически фенемън, една връхиродна трансформация ште промъни коренно нашите пародочерковни дѣла, ште на възроди, ште на съживи. Итогъ са подтвърди Уставътъ!

Не! Когато злото преобладава, когато неадекватността върлува, когато са пълнѣтъ хвалебни вѣнци на безпипетвата, хиляди Устави за паръ!!

Тъзъ безпипетва и неадекватности свѣтътъ ги знай, и *Вѣла* не малко е говорилъ за тѣхъ и не веднажъ, ни два пѣти.

Но, казахме, пѣкон *улицни* постоянствуватъ да казватъ че нема никаква облага оту Ексархията догдъ са не потвърди Уставътъ, който за тѣхъ е по точенъ и отъ светото Евангелие;

И тѣй, като оставаме на други по компетенци отъ насъ да анализиратъ систематически и безпристрастно този Уставъ, ний, ще са ограничимъ да забѣлжимъ вкратцъ единъ явни и жалостни противоположности въ него, въ начинътъ на приспособленіе му, и пр.

Въ Часть П-ра, Глава III, еж изложени дѣлжностите на Ексархически Мирекси Свѣтътъ:

Четемъ: а) Да са грижи за учрежденіе и добро устроение на по горни и подолни училищита по всички епархии на Ексархията, както и при Българскія мѣстоа въ Цариградъ, за изучение и образование на Българската младежъ.

б) Да са грижи за улучиеніе и развитието на български язикъ, и българската книжовина, за пародна българска печатница, за чреденъ български вѣстникъ, за уведо- не сѧ е

в) Да са грижи за улучиеніе и развитието на български язикъ, и българската книжовина, за пародна българска печатница, за чреденъ български вѣстникъ, за уведо- не сѧ е

Е добръ, като имаме прѣдъ видъ тѣзи високі и неотвѣтни дѣлжности на Ексарх. Свѣтъщи ний твърдъ лесно можемъ да заключимъ какви трѣбни да сѧ тѣхните качества и способности.

Всезнаѣтелно е че едно лице, което играе такава една висока роля въ духовното управление на едно общество трѣба да има високи умствени способности и познания, да е свършилъ образованіе си, ако не въ едно висше заведение, напримеръ въ единъ духовенъ или юридически или въ други пѣкой факултетъ, то поне въ една свѣршенна гимназия. Трѣба това лице да е имало добро и непорочно минало, да не е никого несповѣдало съблзнителни доктрини, да са отлучава еж всекоганните еп и чисти религиозни убѣждения и пр.

Тѣзи трѣба да бѣдѣтъ качества и преимущества на единъ Ексархически Свѣтътникъ, и на това нийко, мислимъ, нема да противоречи.

Но днешните Екс. Свѣтътници да ли сѧ едни хора отъ тѣзи категории?? Можемъ ли да речемъ че сѧките мирекси лица които сѧобѣтъ на чело на нашето духовно управление и отъ които зависи бързото развитието и просвѣщеніе на българския народъ, сѧ хора учени, просветени, и сѧ минало неспѣлзнително, каквото не е, напримеръ, миналото на г. Др. Цанкова въ църковно отношение, тѣй както го изнекува високата постъ който занимавать??

... Така е въпросътъ!

Отговоръ на това всѣкой ште намѣри въ свѣтътъ сѧ, стига да е свѣдѣвалъ добръ теченіе на работите.

Сега, като отъ една страна уставътъ не са изпълнива, и не може да са туръ въ дѣйствие при днешния ходъ на Ексархическите дѣла, макаръ и десетъ пѣти потвърденъ да бѣше, — сека отъ друга страна видимъ до колко този Уставъ е неогрѣшимъ, и пѣленъ и точенъ.

Повтаряме. Нека другий анализира този уставъ; ний поменахме погорѣ по какви съображения той е недостаточенъ. Сега ето единъ фактъ.

Въ Часть I Глава IV, членъ 35, ето що четемъ относително до качества, способности и преимущества на Ексархическите свѣтътници.

а) Да е Българинъ и Турски подданикъ. б) Да е опитенъ, и способенъ за тази служба.

в) Да има безукоризнено поведение и общито почитание. г) Възрастъ 30 год.

Е добръ, — драги читатели, въ този членъ кой може да каже че сѧ пѣложени онѣзи качества, които ний тѣй категорически забѣлжихме погорѣ? А сѧ говоръи тукъ че е пужда въпишита и неохотима нѣто свѣтътниците да бѣдѣтъ хора учени и верховно образовани, за да отговорѣтъ на дѣлжностите които имъ са налагатъ отъ високото имъ и важнѣше звание? Въ единъ какътъ да е законникъ или уставъ, кога сѧ говори за лицата и за тѣхните способности, трѣба точни изражения и опрѣдѣления логически. Е добре, дѣ има такъва точностъ и логика въ 35 чл. на уставътъ? Добро поведение, общито почитание, тѣзи думи сѧ еластически, лесно са растягати, и незначатъ нищо. Уставътъ бѣ могълъ да припомни и други пѣкон качества въ този членъ, като: — благоклонност, смиренност, уѣбреност, постоянство, енергия, великодушнѣ, доблѣстъ, състраданіе, и пр. и пр. Но всѣкогъ тѣй нема никакво значение, защото сѧките тѣзи нравствен-

ственности енособиости и качества за духовното прошедіе на свѣтътниците.

Впрочемъ, опше ведѣжъ, имали въ рѣшеніи членъ 35-и на устава нѣшто да поменува за учеността и верховното образование на свѣтътниците като хора върху които е пѣложена миссията да просвѣтътъ бѣлъ народъ и да укорѣжтъ неговото възрождение?

И тѣй, отъ една страна уставътъ опрѣдѣлява кои сѧ върховните дѣлжности на Ексарх. свѣтътници, — отъ друга страна относително до качества, умствениот просвѣтътненіе и неспѣлзнителното прошедіе на тѣзи свѣтътници, устава нищо не казва.

Уставътъ не е съгласенъ самъ съ себе, не е послѣдователенъ, противоречи сѧ!

Свѣтътниците нематъ онѣзи качества които уставътъ не опрѣдѣлява и които сѧ необходими за изпълняването на дѣлжностите наложени въ устава.

Вкратце, — и малките дѣла вече знаѣтъ че когато налагаме една висока мисия на едно началство трѣба да глѣдаме што хората които съставѣтъ тѣй началство да сѧ кадрири и да иматъ потребните за тѣзъ мисия качества. Впрочемъ уставътъ не е можелъ да предвиди какъ нѣ сѧ прилагатъ той!

И тѣй, ето явните противоположности за които говорихме въ начало. Ний ги хвърляемъ предъ очите на онѣзи проконсациони които сѧ мечтѣжтъ че докле сѧ не потвърди устава нема да проконса Ексархията.

Това е единъ кратъкъ погледъ върху устава; а пѣкъ ако чловѣкъ го разглѣда по отблзи, между неговите узаконения и надѣлния на свѣтътъ сѧ отгорила една бездна която би могла да погълтне не само Ексархията но и всѣвъзможните интереси на българския народъ.

Колкото за неспѣлзнеността и за противорѣчията на устава, то е въпросъ въ който не чѧ позволява времѣто да влѣземъ по пѣстоліежъ. Като говори обаче за нѣзискуселитъ качества на свѣтътниците, благонамѣреннитъ нѣмъ дописникъ забравя, видѣлъ, чѧ у насъ не сѧ прѣси, по сѧ гонѣ достоинството, ако го има колко годъ пѣкадѣ, чѧ у насъ на почитъ е почти навсякъдѣ неспѣлзнеността и върлата демагогѣ, а не мѣхана наука и твърдата преданостъ, чѧ у насъ сѧ прибѣра и сѧ препорѣчва многотупното непостоянството и пѣхилзѣжъ, а сѧ отдалѣени сѧ разни средства които чѧ има характеръ и убѣжденіе, чѧ у насъ — дору и въ околности, бѣлзнеността сѧ всѣкичѣ сѧ неспѣлзнеността по лесно може да развѣе зпѣлзненостъ, отъ колкото е възможно да сѧ чѧе гласѣтъ на строгитъ разумъ. Добритъ дописникъ забравя, видѣлъ, чѧ, както сѧ у насъ работитъ, никомъ не дава сѣрдѣе да мѣчмѣе поше, а не да търси честито препитаніе си въ общи нашенски служебѣ. Ний не щемъ да споменѣмъ тѣзи мѣна ни на живѣи ни на умрѣли. Всѣкичѣ обаче може да погледне около себе си и да попита свѣтъта сѧ, зашо еднѣкой сѧ, днесъ между покойнитъ, зашо другъ еднѣкой сѧ, еше между живитъ, при всѣкогъ сѧ достоинство, предпѣчѣтоха да идатъ другѣ да търсятъ ежледѣнитъ сѧ жѣбѣ, а въ нашитъ работѣи ди сѧ уволѣдатъ кой отъ каѣкто заварѣе. Тѣй сѧ работитъ, и нѣмѣтъ дописникъ напѣздѣно сѧ чуди сѧ нова положеніе. Тѣй сѧ тѣ, и тѣй чѧе вързѣтъ за много еше, както сѧ види, времѣ, зашто прѣстолѣтъ на уѣбѣжаното неспѣлзнеността и на коронисваното ширлатанство е забѣтъ твърдъ жѣбѣко въ обѣлото наше общество, толкозъ по достойно за оканіе, колкото по искусно умѣтъ да го дѣржатъ въ свѣпѣта демагогитъ и шарлатанитъ. Оканѣшесѧ пѣко отъ свѣтитъ старци, отъ пѣлзнитъ авторитетъ, отъ тѣхното Божіе слово. Азъ! тѣ, или пѣко отъ тѣзъ могатъ да чувствуватъ; по тѣ сѧ прѣвѣ въ редѣтъ на онѣй, които сѧ плашатъ отъ демагогитъ и отъ неспѣлзнеността. Хубаво, казватъ тѣ, ама навсякъдѣ има хора. . . . Старцитъ нѣмѣи не шатъ да сѧ днесъ въ ловѣ, които да водѣтъ колама, тѣ предпѣчатъ да сѧ кола за ди сѧ водѣтъ отъ други.

И така Богъ да ни е на помощъ!

Едмевеябѣ извѣстѣва че было сообщено на Високата Порта отъ мѣстнитъ власти какъ едно съблѣкуваніе станало въ Хакіи (турско-персейскі граници) между едно персидско племе и солдѣтитъ на императорското правителство. Високата Порта поискала изясненіе върху този предметъ отъ персейскитъ посланикъ въ Цариградъ.

Въ мѣлѣитъ брой извѣстѣиха чѧ Хаялъ Шерифъ паша сѧ напѣновѣ посланикъ въ Парижъ. По причини неспѣлзненитъ, намѣсто този постъ, немъ былъ прѣнесенъ сега вѣдѣжътъ брусенскій. Казватъ обаче чѧ той не рѣчилъ да прѣемѣ този постъ.

Въ среда вечеръ явилсѧ въ Цариградъ генералъ Платіевъ, който отѣстѣнува до 40 дни въ Германія и въ Россія.

Споредъ Анатоликосъ Астѣръ правителството зело предъ видъ бѣлѣжитъ на вселенскитъ Патріархъ относително до испитваніята въ смѣсенитъ епархѣи. Тѣ щѣли да станатъ, както было рѣшено отъ начало еше, при прѣмѣствѣнето на чѣтери испратѣнѣи, именуваны двамѣ отъ Ексархията и двамѣ отъ Патріархѣтъ. Послѣдствіе на това заповѣлъ сѧ дала да сѧ отложатъ за сега.

Пѣмѣта. Едѣ отъ желѣзницѣтъ прѣчки сѧ покритѣли и отпѣла сѧ буйностъ да сѧ вѣбе въ единъ вагонъ третѣйтъ класъ. Двама пѣтѣнѣи были убитѣ завѣсѣ, а на одного третѣйтъ были прѣсѣчени погѣтъ. Той умрѣлъ по дѣртъ пѣколко часа. Първитъ были, единѣтъ Турчинъ, другѣйтъ Персиянецъ. Третѣйтъ былъ Гръкъ, момакъ извѣстенъ на многоа отъ търговцитъ и единъ на майка. Трѣма други души были само паранѣи.

Испитѣ пѣнаха да сѧ откѣре дѣйствиелната причина на това зло.

Испратѣнитъ за въ Бѣла Богословци, като прѣстѣгнали въ Мюнхенъ, были прѣсти сѧ най голѣмата учѣностъ отъ дѣ-ри Деллингера, който имъ прѣнесъ и угощеніе.

Международнитъ църковенъ съборъ въ Бѣла щѣне да сѧ отвори завѣра въ четвъртъкъ.

Онѣй господа, които сѧ сѧ пѣли да воуваъ за сѣдѣлицѣто на Ексархията въ Цариградъ, поволатъ въ сѣдѣщото времѣ и противъ Цариградскитъ Българе. Това чѧе каже да нека чловѣкъ да постави сѣрдѣе безъ да прѣемѣ да има около него тѣло. Но това е най малката неспѣлзненостъ, на които нѣ сѧ прѣмѣлѣли тѣ. Хитрото е чѧ тѣ говорятъ за цариградскѣ българе безъ да опрѣдѣлятъ кои разумѣватъ подъ това наименованіе, себе сѧ или нѣкои други. Въ Цариградъ има Българе сѧ работа, има пакъ и други, на които работата е да сѧ выпѣватъ като пѣсѣнѣи въ Ексархическото управленіе та за това не имъ сѧ и че да сѧ прѣжѣти тѣ въ естѣствената сѧ средина. Пърнитъ сѧ или честни търговци или трудолюбѣи работници, които щѣятъ времѣто си и што сѧ чѣкали што чѣкатъ пѣщо отъ Ексархията. Като Българе сѧ сѧ интересуватъ, и често и работатъ по нѣщо за добръ разумѣваніе то и прѣуспѣлѣе.

Вторитъ — малцина на число — пѣатъ ежесекундно на уста Ексархията за да сѧ напѣратъ на работа. Послѣдитъ сѧ онѣй опасни цариградскѣ Българе, отъ които дѣйствиелно грѣба да сѧ плаши Българскитъ народъ. Но, въ хитростѣ сѧ, тѣ сѧ трудѣтъ да прѣобѣрѣтъ родитъ и да прѣдѣставѣтъ себе сѧ като небесна чѣтота и непорочна жертва, а всѣчѣкѣтъ други като интересати пѣлзници. Тѣй сѧ лѣже единъ народъ; за онова чѧо казвамы, ний можемъ да споменѣмъ пѣколко пѣмена отъ цариградскитъ Българе, но доста е, за сега, това което казахмы.

Чудѣсѧ Дѣнь въ едно сообщѣно кога е по искренно чувствувалъ опрѣпастванѣто на народѣтъ прѣтежѣлицѣ на Царѣбѣкѣ: когато бѣше той за сѣдѣлицѣто вѣтъ отъ Цариградъ ли, или днесъ, когато е на противно мѣлѣе? Естѣственно и праведно питаніе. Но има и друго питаніе не по мако любопытнѣ, то е да сѧ узнае кога една частъ отъ читающата пѣмѣта е была сѧ тѣзи мѣти публицистѣ. Ний, зашто былъ, казватъ, простѣ и обѣденъ чловѣкъ, та за това, за неговъ хатѣръ, има читатѣли, които драговошно склопѣватъ да поглѣжатъ какъто тозѣи му сѧмѣне да имъ прѣнесѣ спорѣдъ хавѣта? Сѣрѣдѣвѣи ги за яснѣста на стомажѣтъ имъ, сѧ условіе само чѧ тѣ не сѧ предметъ на прѣсмѣхъ и на подѣгравка отъ страна на публицистѣ като г-нѣ Нѣ. Найдѣновъ!

Мѣлѣитъ четвъртъкъ англійскитъ посланикъ Сѣръ Елмѣотъ имъ чѣсть да сѧ прѣеме отъ Н. В. Султанѣтъ, при когото останѣлъ до единъ часъ. А. Хералдъ казва чѧ Н. В. Султанѣтъ некалъ сѧ най голѣма искренностъ отъ г-нѣ Елмѣота мѣлѣитъ му върху важни пѣкон въпросѣ, относѣщи се особенно до финанцитъ и до промѣлѣеннѣста.

Расѣтъ паша и Кимѣтъ паша, посланици на Високата Порта въ Вѣна и въ Петербургъ, които отѣстѣжавѣха сѧ позволеніе въ Германія, сѧ приѣзѣха да сѧ намѣрѣтъ на постѣветъ сѧ.

Спорѣдъ Вѣлѣжъ австрійското правителство сѣрѣло на Коттеръ 500 пѣнѣки назна- чѣни за бунтовницѣтъ.

Други два корабѣи сѧ войска и сѧ припасѣи тѣрѣватъ тѣи дни за Антверпъ.

РАЗНЫ

Мѣстонахожденіе на газѣтъ (петролеумъ). — Г-нѣ Лансбѣрузъ, фрѣнскій консулъ, неспратѣлъ на правителството сѧ новѣ свѣдѣнія за добываніе на газѣтъ въ Сѣдѣнитъ Штаты. Пѣе нахождаме тѣзи свѣдѣнія вкратцъ въ единъ отъ европейскитъ вѣстници.

Главнитъ изворѣ на газѣтъ сѧ нахождѣтъ около наденіе на Нагара.

Най напредъ, на 1859, при Титусѣи былъ прѣорѣтъ първитъ изворъ по заповѣдъ отъ полковника Дреке; тамъ сѧ положило началото на тази промѣлѣеннѣста.

Титусѣи е сега почти изостѣвенъ. Отъ тѣка — тѣва въ Оаъ-Сѣни, главно мѣсто на газовата промѣлѣеннѣста, гдѣто отпѣватъ главнитъ прѣдѣстѣвѣли на търговіята възъ Нью-Йоркъ. Исполниската мѣжа на подѣзѣнатъ газопроводѣи сѧ отвари при Паркѣсъ-Ландуи и дохожда до газохранилищѣто въ Оаъ-Крикъ.

Едно твърдѣ любопытнѣо явленіе сѧ забѣлѣжа въ Миллертоуѣ. Изъ единъ изворъ излиза естѣственъ водороденъ газъ; той изхѣрѣва толкозъ силно, шѣто може да подѣгнѣ на високо единъ камѣкъ около 40 окѣ тежѣтъ.

Въ Санъ-Гѣе, въ долината на Оаъ-Крикъ сѧ леснѣотѣ сѧ рѣватъ изворѣтъ и тѣче газѣтъ. За да сѧ найде маслото трѣба да сѧ рѣе до четвъртитъ пѣсѣчѣи слой; за то

Новитъ изворѣ текѣтъ сами отъ гора въ колѣо нѣдѣли; тѣдѣмѣтъ сѣдѣтъ отпѣтъ догдѣто да ги истѣчатъ свѣршенно.

Една проста свѣтъа, основана на среднѣо число отъ добываніе то отъ цѣнѣтъ, може да даде понѣте за бѣрзото добываніе на голѣми богатѣства чрезъ тази промѣлѣеннѣста. Единъ изворъ може да даде среднѣо 750 вѣрѣлѣи газъ на дѣнь, по 7 долларѣи и половина варѣлата, сѣрѣнѣ, на дѣнь 5,625 долларѣи, на мѣсѣцъ — 168,750 долларѣи, на година — 2,025,000 долларѣи.

Отъ начало, имѣше да ставѣтъ ужасни случаи, причинѣвани отъ излизаніе то на гѣсти массы газъ тѣрѣдъ вѣспалѣеніе, който като излизаніе изъ изворѣтъ заедно сѧ минералното масло, сѧ запалѣваше случайно и произвождаше смѣртоносѣи пѣзѣрѣванія. Сега вече умѣжѣтъ да сѧ казѣтъ отъ тази опаснѣста.

Маслото изъ единъ изворъ тѣче три години, среднѣо; но има единъ изворъ, изъ който тѣче масло отъ двѣдѣсетъ години насамъ.

Разносѣитъ за рѣшеніе то на единъ клѣденѣцъ сѧ около 8,000 долларѣи.

Казватъ вѣобще, че минералното масло става отъ естѣственото прѣтопѣваніе на камѣнитъ вапѣлица подъ дѣйствіе то на вѣтрѣшната топлина на земѣта. Тѣзи пѣтѣза може да сѧ прѣемѣ, кога сѧ знае, че газѣтъ изобилѣва особенно въ мѣсѣтата, гдѣто има камѣни вапѣлица.

Газѣтъ дохожда въ газохранилищѣта въ Оаъ-Крикъ и отъ тамъ въ Нью-Йоркъ чрезъ широка една мѣжа траѣи, които сѧ прѣсѣчатъ на извѣстнѣо разѣстѣніе сѧ нагѣтелѣи тѣдѣмѣи. Тѣзи траѣи сѧ прѣспирѣтъ въ едно мѣсто тѣрѣдъ неравно и дѣлѣжѣната пѣтъ не е по малка отъ 1,100 километѣри.

Суровитъ газъ сѧ докарѣвъ прѣстѣлѣнитѣ, които сѧ нахождѣтъ вѣобще край бреговетъ на рѣка Худсонъ, въ вагонѣ-штерѣи построѣни парѣчно за таа работа. Въ прѣчѣстѣлѣнитѣ газѣтъ сѧ прѣчѣстѣва, като сѧ отгѣлатъ отъ него чѣждѣтъ вѣещѣства. Добывѣтъ тѣй една жидкѣсть безвѣтна, която сѧ налива въ металѣчески сѣдове и сѧ испѣраца въ складѣветъ или въ прѣстѣнѣщата за нѣтозѣваніе.

СТАТИСТИКА.

Докторъ Ломбардъ, въ Женѣва, обнародѣвалъ едно забѣлѣжително сѣченіе върху «обезлюдѣніе то на Франція». Въ това сѣченіе сѧ срѣчатъ любопытни подробности върху движѣніе то на населѣніе то.

Най първо дохожда това, което наричатъ періодъ на удовѣлѣніе, т. е. необходимитъ періодъ за да сѧ добѣе удѣселѣо чѣселѣто на населѣніе то. Този періодъ различѣва за вѣсѣка страна. Той е 39 години въ Саксонія, 53 години въ стара Прусѣи, 59 години въ Англія, 77 години въ Бѣлгія, 99 години въ Голландія, 110 години въ Австрія, 117 години въ Швейцарія, 120 години въ Баварія, 136 години въ Италия, 162 години въ Ганѣверъ, 165 години въ Неманія, 163 години въ Франція.

Ето числа относѣни до чѣселѣто на браковѣтъ сѣравѣзѣны сѧ населѣніе то: въ Франція броятъ една свѣдѣа на 123 житѣли; съотѣвѣтѣвуѣщѣто число въ Англія е 120, въ Австрія 119, въ Прусѣи 113, въ Саксонія 106, въ Бѣлгія 135, въ Норѣвгія 138, въ Швейцарія 141, въ Шотландія 145. При всѣ това удѣселѣніе то на населѣніе то въ послѣдѣнитъ страни става двоино по бѣрзо отъ колѣото въ Франція.

Среднѣо чѣселѣо дѣца на една свѣдѣа сѧ пада отъ 4,73 до 3,07; Россія стои на чѣло сѧ чѣселѣто 4,73; Франція е на най послѣднѣо мѣсто сѧ чѣселѣто 3,07. Мѣстѣната на плодѣитѣста е сѣлѣдуѣщата: Россія, Испанія, Шотландія, Ирландія, Италия, Венгрія, Норѣвгія, Швѣцѣи, Вѣртѣмбергъ, Прусѣи, Голландія, Австрія, Бѣлгія, Англія, Саксонія, Дания, Баварія, Франція.

Статистикѣтъ показѣватъ, че ако прѣжде-врѣмѣнитъ свѣдѣи, т. е. по долу отъ двѣдѣсетъгодишѣ, сѧ по чѣсти въ Франція отъ колѣото въ другитъ дѣрѣжавѣи, не е тѣй и за свѣдѣитъ между двѣдѣсетъ и тридѣсетъ години. Ето за тѣзи страни чѣселѣто на тѣи свѣдѣи. Броятъ на 10,000 женѣты отъ двѣта пола, и отъ 20 до 30, години, 7,118 женѣты въ Англія, 5,758 въ Голландія, 5,350 въ Бѣлгія, 6,461 въ Норѣвгія, 5,939 въ Франція, 5,681 въ Швейцарія.

Броятъ на 10,000 женѣты отъ двѣта пола отъ 30 до 40 годишѣ: въ Англія 1,416 женѣты, въ Голландія 1,756, въ Бѣлгія 2,894, въ Норѣвгія 2,399, въ Франція 2,110, въ въ Швейцарія 2,948.

Тѣй за възрастѣтъ отъ 20 до 30 годишѣ Франція дѣрѣи мѣсто между Англія и Норѣвгія; на противъ закъсѣнитъ свѣдѣи отъ 30 до 40 годишѣ сѧ по малко въ Франція отъ колѣото въ Норѣвгія, Бѣлгія и Швейцарія.

Има единъ элементъ, който пѣзѣлѣва непосредствѣнно чѣселѣто на населѣніе то; това е смѣртѣстѣта: кога дѣже рожденіята бы были тѣрѣдъ многѣброишѣ, ако смѣртѣстѣта е тѣрѣдъ силна, населѣніе то не може да сѧ увѣлѣчва много; но Франція не дѣрѣи неключѣитѣлно мѣсто въ дѣствѣната на смѣртѣстѣта; въ неѣи броятъ една смѣръ на 39,96 житѣли; тѣка смѣртѣстѣта е по малка отъ колѣото въ Голландія, Испанія, Баварія, Саксонія, Прусѣи, Австрія, Россія. Само Швейцарія, Англія, Бѣлгія, Дания, Швѣцѣи, Португалія, Норѣвгія имѣтъ по малка смѣртѣстѣта.

Въ Цѣвѣта Католика, вѣстникъ издаѣванъ въ Римъ, срѣщѣтѣся сѣлѣдуѣщитъ свѣдѣнія върху католическитъ журнализмъ въ Германія.

«Когато, казва този листъ, на 1866 въ Германія свѣдѣи имѣше до 93 католически вѣстници отъ пѣкой важнѣстѣ, днесъ сѣщѣстѣвувѣтъ повече отъ 300 за католичѣтъ въ

то на германскитъ дѣмѣтъ) броятъ до 40 хилядѣ спомощѣствѣтели. уесбурге Цейтунгъ (нова августѣи ежѣденѣенъ листъ, сѧ издаѣа въ Цейтунгъ. Германія и другитъ вѣсѣ Колонія и Ессенъ броятъ всѣмѣи отъ хилядѣ спомощѣствѣтели. Вѣсѣи копто сѧ издаѣватъ въ разѣи стѣи доѣе, броятъ между 5 и 7,000 вѣстѣи. Най малко разѣдѣлѣнѣи на 3—4,000 ежѣмѣлѣри.

ТЪРГОВІЯ.

По хранѣтъ новитѣтъ отъ Ексархическитъ, но купѣватѣтъ голѣмо значѣніе на това видѣніе, зашто вѣрѣватъ чѧ най пѣше спѣнатѣ. Дѣлата сѧ понапѣватѣтъ сѧ показѣватъ прѣдѣи прѣтежѣтели-тѣ не сѧ толкозъ да напѣрѣватъ отѣтѣжѣи.

БОРСА.

Цариградъ, 1 Августъ
Общѣи дѣлѣтъ или Консолѣи гр. 1863
Земѣ отъ 1865
» » 1865
» » 1869
Облигѣциѣи на рѣм. жѣл. пѣтъ
— о —
ОЦѣПЕНІЕ НА МОМЕНТА.

Лир. Тур. сѧ металѣи
» » » бакѣръ
» » » пѣтаѣи
Лир. Анг. (Л. Тур. гр. 100)
Дунѣзъ (»)
Нѣлъ-Имперіалъ
Кремѣницъ
Карѣвѣи
» книжна (Л. Тур. гр. 100)
Мѣджидѣи златѣи срѣб. срѣб.

ЦАРИГРАДЪ, 31 Юлѣ

ХРАНЫ.

Жито корѣво, азѣфѣско и бѣлѣи 100) гр. 29—32. кѣнѣто.
« Кѣстенъ и Балѣи гр. 26-28
и Одр